

А сад нешто сасвим озбиљно.

У оквиру Енергетског споразума педесет један посто НИС је продат Гаспрому за четристо милиона евра. Купац је договорени износ уплатио на време. Од момента склапања споразума па до уплате договореног износа држава Србија је продала део имовине НИС, иако је она по споразуму постала власништво руске компаније (акције у „Хајату“, одмаралишта). Поред тога, желећи ваљда да до краја буде коректна према купцу, завршни рачуни НИС су приказивани као да ова компанија послује позитивно, док ових дана сазнајемо да су ревизори пронашли сакривени губитак у износу од осам милијарди динара - отприлике осамдесет милиона евра, што чини петину износа за који су је Руси купили. Тај губитак се односи само на протеклу пословну годину, док је губитак у претходним непознат.

Купац није био упознат са овом чињеницом.

Ту се ово државно шибицарење не завршава. Држава Србија је поручила преко државног секретара у Министарству рударства и енергетике да руској компанији неће бити исплаћена накнада штете „јер су имали довољно времена да се упознају са стањем у предузећу, пре куповине“ (Глас јавности, 03.06.2009). Овај чиновник при томе није навео на који начин је то било могуће.

Или сажето, надасве јасно и без понављања, овај први пример показује како се спроводи државно шибицарење када је у питању Русија:

Пријатељска држава дође у пријатељску у државу, купи компанију од државних шибицара, потом види да су је преварили. Затим пријатељска држава продавац каже пријатељској држави купцу да не може да тражиш одштету. Баш захвално и пријатељски.

Присетимо се недавних времена када је министар економије Млађан Динкић загробним

гласом уверавао српску јавност да је НИС продат за багателу. Због процене реалне вредности ангажован је „Дилоит“ који је одрезао суму од цирка две милијарде долара. За овај ревизорски подухват државна каса је олакшана за четристо осамдесет хиљада евра. У тој процени се није спомињао наведени губитак. Чини се да је цифра била сувише минорна да би је ревизорски експерти открили.

Логично је да је „Дилоит“ због ове експресно изведене експертизе која је експресно увећала вредност НИС приказао добитак у пословању српске нафтне компаније. За неверицу је, али се ипак десило, да је брзина раста вредности НИС у овом ревизорско – министарском сочињенију надмашила чак и у предизборној фантазији дотичног министра – експерта обећану фантастичну брзину раста производње аутомобила у Крагујевцу.

Било би интересантно да се та процена НИС-а обнародује. У овако транспарентној држави где се информације добијају путем откривања афера, то не би требало да буде проблем.

Нисам видовит, али предвиђам да држава због експертски лоше урађеног посла неће тражити повраћај пара. Такође, јавља ми се да наречени министар под теретом савести неће поднети оставку.

Државни шибицари су незаустављиви. Они настављају посао тако што најављују ангажовање још једне ревизорске куће која ће утврдити право чињенично стање у НИС-у. И њен рад ће бити великодушно плаћен из државног буџета.

Кад се каже буџет то некако звучи удаљено, нестварно, али то је она црна рупа без дна коју ми обични житељи ове државе свакодневно безуспешно пунимо купујући храну, плаћајући порезе, доприносе, казне, док је држава, односно Влада, односно министри у тој Влади, празне оваквим марифетлуцима, а за пензије, лекове, инвалиде, дечије додатке, избеглице, пољопривреду, и тако даље пара нема. Овај списак је бесконачан, односно дужина му одговара дужини пута који Србија треба да пређе да би ушла у ЕУ. Из наших џепова државни шибицари мимо наше воље (за разлику од обичних шибицара), узимају паре и деле их по њиховом ћефу и шаком и капом.

Или сажето, надасве јасно и без понављања, овај други пример показује како се спроводи државно шибицарење када је у питању Србија:

За њих увек има пара, за нас не.

Ова два примера показју да се државни шибицари исто односе према руској држави и према сопственом народу. Из тога следи закључак да овај народ сматрају Русима.

Ова прича о државним шибицарима има и много дубљу позадину осим покушаја да се Русима прода рог уместо свеће. Да би се та позадина открила потребно је да се вратимо још мало у прошлост када је „Сартид“ продат америчкој компанији. Назив компаније није битан, битна је држава из које је купац железаре у Смедерево, као што је битно у целој овој причи и држава која је купила НИС.

Државни шибицари су тада „Сартид“ продали за двадесет три милиона долара. Сироти и преварени Американци су својим властима навели да је вредност купљене имовине петсто осамдесет милиона долара. Интересантно је и заиста зачуђује чињеница да поводом ове разлике држава, оличена у министру економије није ангажовала ревизоре да утврде право стање. Тричавих пола милијарде долара за крцати српски буџет је права ситница. Вероватно због штедње, од ревизије овог посла се одустало.

Или сажето, надасве јасно и без понављања, овај трећи пример показује како се спроводи државно шибицарење када су у питању САД и државе чланице ЕУ:

Друга држава коју државни шибицари сматрају пријатељском, дође у пријатељску државу међу пријатељске државне шибицаре и купи компанију по више него двадесетоструко нижој цени. Затим пријатељска држава продавац не тражи од државе купца надокнаду штете, али ту надокнаду тужбом једнострано од државе продавца (узвраћајући тако пријатељским гестом на друге једностране настраности државе продавца), траже друге државе које су у овом послу оштећене и које државни шибицари такође сматрају пријатељским. Баш захвално и пријатељски.

Такође, интересно је да су поменуте државе поднеле тужбу. Оне нису тражиле мишљење суда.

И опет предвиђам, иако нисам видовит, да ће државе тужиоци добити спор. И опет такође ми се јавља да ће накнада бити плаћена из буџета.

На основу трећег примера види се да се српски државни шибицари односе према себи као према Америци, пошто и себи и њој нештедимице дају, односно да себе сматрају Американцима (или бар Европљанима).

Сан српских шибицара је да постану амерички (или бар европски) шибицари.

То опет значи да српски државни шибицари који желе да су амерички (или бар европски), шибицаре овај народ, који како је већ речено сматрају руским.

Они би да Србе (јер су мали Руси) узму Руси, а Србију (јер је мала Америка) Американци.

Велика је Русија, думају они, има у њој места за Србе. Мала је Америка, размишљају они (а што мисле то и раде), уз овај један регион који је отела, државни шибицари желе да јој поклоне и осталих шест. Ако већ Русија не може да се смањи, нека се увећа Америка.

И замислимо сад једну сасвим нестварну ситуацију, у нестварној држави, да прави шибицари варају оне који их штите и обавештавају о доласку полиције, а полицајце од којих су добијали шамаре и пендречење, дочекују са пријатељским осмехом, и са осмехом и захвалношћу дају велики део плена.

И замислимо такође једну сасвим стварну ситуацију, у стварној држави, када државни шибицари варају и поткрадају државу која штити државни интегритет државе у којој државни шибицари ординирају, а велики део плена са осмехом и уживањем поклањају држави која све чини да држава шибицара нестане. Тај плен шибицарењем узимају од

сопственог народа.

Прва ситуација је нереална, јер шибицари неби опстали пошто би због сиромаштва умрли од глади, а таква држава не постоји.

Друга ситуација је реална, јер шибицари опстају и богате се, а таква држава постоји.

У њој живимо.

У њој државни шибицари шибицаре сопствени народ држећи на длану уместо куглице од станиола, мехур од сапунице, говорећи вољним и невољним учесницима у игри у којој само они добијају, да је то грумен злата који су донели из обећане земље и којим ће сви напунити џепове кад стигну тамо. Доказ је ту, свима видљив. И баш као прави шибицари, имају оне који им помажу у овој работи тако што уверавају посматраче да је то право злато. То раде медији. Међутим, мехур може само да се гледа. Ако га неко дотакне, распрснуће се.

Мехур има магичну моћ. Њиме шибицари хране гладне. Њиме шибицари пуне сопствене џепове златом.

Шибицарење се назива још и вођење одговорне социјалне и државне политике, транзиција, пут који нема алтернативу, успешна приватизација, сарадња са Истоком и Западом, војна неутралност и тако даље. И овај је списак је бесконачан, односно дужина му договара дужини пута који Србија треба да пређе да би ушла у ЕУ .

Па када следећи пут видите на улици праве шибицаре, помислите колико су часнији и поштенији од ових државних. Помислите да шансе за добитак у игри са њима ипак постоје.

Државни шибицари не пружају шансу. Они узимају све.